KРАЈ ЛЕТА

Повратак у реалност

Пише: Бранислав Матић

„Све што је учи-ње-но тре-ба да бу-де спа-се-но оним што сле-ди.”

Ре-че-ни-ца То-ма-са Ма-на пра-ти нас док се са сво-јих од-мо-ра и из бек-ста-ва ла-га-но вра-ћа-мо у ре-ал-ност соп-стве-них жи-во-та. Ма где и ка-ко да смо про-ве-ли ње-гов прет-ход-ни део, и ма ко-ли-ко нам је гу-бер дуг, крај ле-та увек је у из-ве-сном сми-слу по-вра-так у ре-ал-ност, вр-ста отре-жње-ња.

Већ де-це-ни-ју и ку-сур имам го-то-во страх од ле-та. Нај-у-жа-сни-је ства-ри по-ли-ти-ча-ри и њи-хо-ви го-спо-да-ри из сен-ке чи-ни-ли су нам баш у то до-ба го-ди-не, кад се раз-о-де-не-мо и из-ме-сти-мо из сво-јих сва-ко-дне-ви-ца, ра-спе-мо из сво-јих ма-лих и ве-ли-ких упо-риш-та. Баш та-да, усред ле-та, Ср-би-ја је, на Дри-ни, Ср-би-ма за-ве-ла бло-ка-ду, та-да је из-ру-че-на Кра-ји-на, рас-ко-ма-да-на тре-ћи-на Срп-ске, пред но-ге сул-та-ни-ма опет од-не-те гла-ве до-ско-раш-њих во-ждо-ва, из-гла-са-ни су не-ки од нај-го-рих за-ко-на у на-шој но-ви-јој по-ли-тич-кој исто-ри-ји, без ис-па-ље-ног мет-ка рас-ту-ре-на нам јед-на и уки-ну-та дру-га вој-ска.

Кад се ми вра-ти-мо и са-бе-ре-мо, пре-о-ста-је нам са-мо да се оду-зме-мо. Про-шао воз.

ЗЕ-ЛЕ-НА ЧО-ЈА СЦГ

Смр-зли смо се овог ле-та схва-тив-ши да су баш усред лет-ње се-зо-не за-хук-та-ни про-це-си „при-ва-ти-за-ци-је" Нафт-не ин-ду-стри-је Ср-би-је и огром-не вој-не имо-ви-не. Пи-та-ње ко ће му-дро упра-вља-ти тим „про-це-сом" – о ми-ли-јар-да-ма до-ла-ра је реч – иза-зва-ло је та-кав ко-ви-тлац да су се ми-ни-стри од-бра-не и фи-нан-си-ја, обо-ји-ца из Гру-пе 17 (Плус још не-ко-ли-ко), ме-ђу-соб-но јав-но су-ко-би-ли на крв и нож, теш-ко се оп-ту-жу-ју-ћи за ства-ри о ко-ји-ма чак и ра-ди-ка-ли ћу-те. И сви око-ло по-сег-ну-ли су за ја-ким ре-чи-ма и пра-зним пуш-ка-ма, тим страш-ним оруж-јем ко-јег се пла-ше дво-ји-ца.

„Ма-ла ба-ра, смеш-ни кро-ко-ди-ли." „До-сад-ност по-ли-ти-ке у про-тек-то-ра-ти-ма." „Сви су већ умо-р-ни од ла-жи и га-ла-ме, ни-ко их не слу-ша."

Али, не бр-зај-те! Не рас-пра-вљај-те о пра-ши-ни ко-ја вам је ба-че-на у очи. Пре-ма про-це-на-ма упу-ће-них, реч је о нов-цу ко-јим би се мо-гло ис-пла-ти-ти ско-ро 80 од-сто глав-ни-це спољ-њег ду-га зе-мље! То-ли-ко се овог ле-та за-вр-те-ло на *зе-ле-ној чо-ји Ср-би-је и Мон-те-не-гра*
. Ве-ли-ка пар-ти-ја у ко-јој се пра-ви-ла увек из-но-ва ус-по-ста-вља-ју.

Да би се та зо-на су-мра-ка „дру-ге аку-му-ла-ци-је ка-пи-та-ла" у Ср-би-ји при-кри-ла, да би се пре-ћу-та-ло оно што је у све-му то-ме за-пра-во ва-жно, увек се отва-ра општа це-ло-му-дре-на бр-бља-о-ни-ца. Гра-фи-ко-ни, сон-да-же, трен-до-ви, узо-р-ци, на-мрш-те-ни увод-ни-ци, да-ле-ко-се-жна каш-љу-ца-ња, „стра-теш-ке про-це-не" из

ко-јих ви-ре бр-ко-ви на-ру-чи-о-ца, а све већ, до у де-таљ, уна-пред зна-мо. Да ни-је оних два-три се-ри-о-зна ча-со-пи-са, по-пут *Но-ве срп-ске по-ли-тич-ке ми-сли*, ов-даш-ња ин-те-лек-ту-ал-на кла-са, на-ро-чи-то „по-ли-тич-ка ин-те-ли-ген-ци-ја", оста-ви-ла би о се-би бед-на све-до-чан-ства за бу-дућ-ност. Али ти-ра-жи та-квих ча-со-пи-са су не-до-вољ-ни, њи-хо-ва зна-чај-на окре-ну-тост ка те-о-риј-ском сма-њу-је им ме-диј-ску про-дор-ност, и ко-рум-пи-ра-на по-ли-тич-ка кла-са – об-ли-ко-ва-на као ме-ша-ви-на ган-га, ло-би-ја и ло-же – не бо-ји их се.

У СЛА-ВУ ТА-БЛО-И-ДА

И ту се отва-ра је-дан са-мо на-из-глед па-ра-док-са-лан фе-но-мен. Пр-ву ли-ни-ју ствар-не од-бра-не на-ро-да, од-бра-не оног ма-лог бес-по-моћ-ног чо-ве-ка ко-ји све ре-ђе ди-же по-глед са вр-хо-ва сво-јих по-ха-ба-них ци-пе-ла, пре-у-зи-ма-ју и др-же та-бло-и-ди! Сво-јим по-јед-но-ста-вље-њем, сво-јим че-сто бру-тал-ним то-ном, сво-јим уда-ра-њем ме-ђу ро-го-ве, за-нат-ски до-бри по-ли-тич-ки та-бло-и-ди – има их та-ко-ђе два-три – па-ле све-тло у со-би усред ор-ги-је, рас-пр-шу-ју ма-гле ли-вре-ји-са-них порт-па-ро-ла, „по-ли-тич-ких ана-ли-ти-ча-ра" и „еко-ном-ских екс-пе-ра-та". Не оба-зи-ру-ћи се мно-го на бон-тон, на то где се на-ла-зи гра-ни-ца до-бр-ог уку-са, на ли-це-мер-но вриш-та-ње ка-ко је то не-при-стој-но, та-бло-и-ди у око 150.000 при-ме-ра-ка сва-ко-днев-но пи-та-ју: „Ода-кле ти па-ре за ку-ћу од три ми-ли-о-на евра, а пре две го-ди-не при-ја-вио си имо-ви-ну од 20.000?" „Ко је омо-гу-ћио Хр-ва-ти-ма да буд-заш-то по-ку-пу-ју то-ли-ке фир-ме и то-ли-ку зе-мљу у Ср-би-ји?" „Чи-јим па-ра-ма је за-пра-во ку-пљен 'Књаз Ми-лош'?" „ Шта је са 12 ми-ли-јар-ди до-ла-ра за ко-је сте твр-ди-ли да су из-не-те из зе-мље и да зна-те где су?" „Ка-ко је осам по-ро-ди-ца ста-ви-ло под кон-тро-лу це-лу Ср-би-ју?"

Ни-је Јин-гер слу-чај-но ре-као: „Бо-ље је би-ти раз-бој-ник не-го бур-жуј!" Са ста-но-виш-та ме-диј-ско-по-ли-тич-ке тех-но-ло-ги-је, по-став-ка та-бло-и-да де-лу-је хра-бро и про-миш-ље-но. „Не игра-мо у бе-лим ру-ка-ви-ца-ма са ско-то-ви-ма ко-ји кр-ља-ју ђо-но-ви-ма и на-це-ре-ни оти-ма-ју од на-ше још не-ро-ђе-не де-це! Кр-ља-мо и ми!" об-јаш-ња-ва ми опе-ра-тив-ни уред-ник нај-ти-ра-жни-јег по-ли-тич-ког та-бло-и-да у Ср-би-ји. „По-сред-но, ми рас-крин-ка-ва-мо чак и оне ко-ји ми-сле да нас кон-тро-ли-шу,

чак и оне ко-ји су уве-ре-ни да смо ин-стру-мент у њи-хо-вим ру-ка-ма. За-то нас на-род во-ли, а не-сој ко-ји је за-ја-хао Ср-би-ју зно-ји се при по-ми-сли да би мо-гао до-ћи на наш тапет!”

Од њих то-ли-ко. Ма-ло ли је? **<**

(Септембар 2005)